

Sebestény-Jáger Orsolya

Ideje volna

Ideje volna megkérdezni már,
ahogy a tölgyfák kérdezik a széltől,
miért születünk erre a világra,
és mit is várjunk ettől az egésztől?

Mécsesem még csak félig égett,
azon a kimondhatatlan, égi asztalon,
amit születésemkor azért adtál,
hogy erősen tartson, időtlen oltalom.

S percek hullanak koppanva alá,
magamba nézek, csöndben megállok,
mert tudom, hogy szélfúttá réteken
szállhat a lelkem, és nincsenek határok.

Én szabadon hittem, hogy szeretni Téged
a legszebb küldetés, amely csak adatott,
s ki nem látja mindezt, mindhiába
él a testében – a lelke halott.

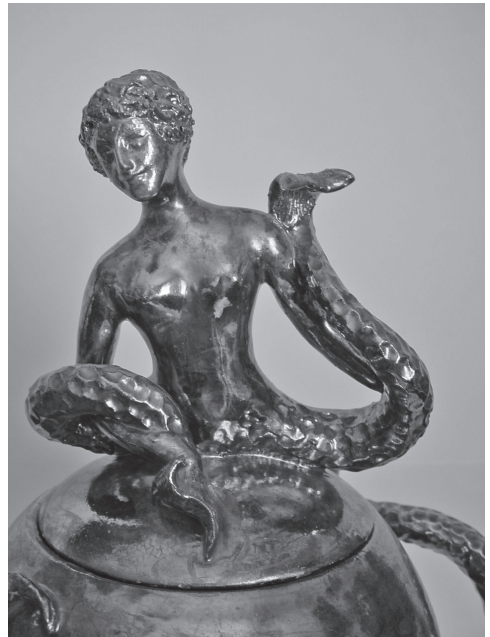
Ideje volna megkérdezni már,
ahogy a tölgyfák kérdezik a széltől,
miért is adod az életünket,
a legszebb kincsünket, oly időtlen régtől?

Szélcsend

Elállt a szél. Észre sem vetted.
Megpihent fenn, a hársfa ágakon.
Most kitakargat és betakargat
a holdfényben a milliárdnyi atom.

Minden lelassul. Már annyira régen
vágycik a szíved a csöndre,
csak belefáradtál a rohanásba,
mint bogárka a lámpakörökbe.

Tedd le a gondod. Tedd a kezembe.
Nem töröm össze, nem szorítom.
A csodák valahol ott kezdődnek,
ahol azt merik sügni: „Neked adom”.

A reggelek

Kéréseimet mindig Hozzád vittem,
s a reggel térdepelt a fürdőszoba kövén.
Szavakba öntve halkán suttogtam,
mert hittem, hogy hallod. Ebben hittem én.

Tudtam, hogy hallod, s mindig reméltem
tiszta jelenléd végtelen erejét,
mint amikor régen, elalvás előtt
neved kimondtam és eloszlott a sötét.

Évek szelíd súlyait a vállam
megadóan viszi, mert szívemből hiszem,
hogy ami történik, mindig *úgy* van jól,
ahogyan Te adod. Édes, jó Istenem.

Napforduló

(Édes jó anyámnak)

Útra kelek, hogy lássalak,
nélküled rossz vagyok, árnyalak,
kiszakított a régi rendből,
mintha vér hullana az erekből.

Madarak térnek vissza így,
hogy az életben újra higgy,
a tavasz ledobja a száraz ágakat.
Útra kelek, hogy lássalak.

Mintha Te lennél most a gyermekem,
törődött és töpörödött,
de én látom a kép mögött,
erőd, melyből élet fakad.

Útra keltem, hogy lássalak.

A kertész éneke

Azt mondom sovány vígasz,
hogy a földből kinő az igaz,
ott van mellette mindig a gaz.

Mégis a jóhoz hajolsz,
végzed a dolgod, öntözöl, ápolasz,
csöndben motyogva, neki énekelsz,
rágondolsz, ha fekszel, ha kelsz,
mint a legelsőt, úgy szereted,
simogatod, dédelgeted,
pedig már ő a századik.

S míg gyökere kapaszkodik,
makacs igaza fény fele tör,
olyan ő neked, akár a tükör.

A virágok szótlánul is beszélnek,
olyan ő neked, akár az élet,
követi mindazt, amit adtál,
s követi még a lényébe rejtett,
időtlen, örök, megszentelt rendet,
hogy az első szelíd eső áztatta földből,
mégis győztesként kerüljön elő.
S öleled lényét, mint a kelő napot:
az igaz él, a gaz pedig halott.

Nyári eső

Nézem a reggeli kertet,
a nyár nyújtózik a küszöbön.
Felfut a falra, mint a repkény,
csuprából ömlik a fényözön.

Ott bizsereg ereje a tér
időtlen, távoli mezején,
s a nyári nap fehér lovai
megbokrosodva vágatnak felém.

Feszül a forróság a földön,
maga alá hajtva az életet,
kettős szorításban küzd a nyár,
addig birkózik, amíg lehet,

mert fenn már gyülekezik lomhán
a szürke sereg, a földre leső,
majd csöndben elindul, hullik egyre
az életet adó, nyári eső.

